

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 293/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AB AUTO, spol. s r. o., Starinská, Humenné, zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Janka Alexyho 7, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžr 25/2014 z 28. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AB AUTO, spol. s r. o., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AB AUTO, spol. s r. o., Starinská,

Humenné (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžr 25/2014 z 28. januára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka uzatvorila 27. februára 2008 so správcom konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“) kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti špecifikované v texte sťažnosti. Žalobou na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) o určenie vlastníckeho práva proti odporcovi – správcovi konkurznej podstaty úpadcu z 23. decembra 2009 sa sťažovateľka domáhala určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 175/2009-174 z 28. septembra 2010 určil, že sťažovateľka je vlastníkom uvedených nehnuteľností. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 19. októbra 2010.

3. V súlade so zákonom č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) si okrem iných aj pôvodní vlastníci niektorých pozemkov, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy medzi sťažovateľkou a správcom konkurznej podstaty úpadcu, v zákonom stanovenej lehote uplatnili reštitučné nároky na tieto pozemky na Obvodnom pozemkovom úrade Humenné (ďalej len „správny orgán“).

4. O uplatnených nárokoch rozhodol administratívny orgán 96 samostatnými rozhodnutiami č. 2008/00269-1-VE až č. 2008/00269-96-VE v prospech reštituentov, keď usúdil, že spĺňajú podmienky oprávnenej osoby podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 503/2003 Z. z. a spĺňajú tiež podmienky na navrátenie vlastníctva k pozemkom podľa § 3 ods. 1 písm. d) tohto zákona.

5. O odvolaní proti všetkým 96 rozhodnutiam správneho orgánu rozhodoval Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkami vydanými v priebehu rokov 2008 a 2009 preskúmal napadnuté rozhodnutia, dospel k právnenému záveru, že sú nepreskúmateľné, a zrušil všetkých 96 rozhodnutí.

6. Správny orgán spojil všetkých 96 konaní do jedného spoločného konania, ktoré ďalej viedol pod č. 2011/00043 a po doplnení náležitostí v zmysle zrušujúcich rozhodnutí krajského súdu vo veci vydal rozhodnutie č. 2011/00043-35-OJ z 26. septembra 2011, v ktorom rozhodol:

6.1 oprávnené osoby podľa § 2 ods. 1, 2 písm. c) zákona č. 503/2003 Z. z., ktoré označil, spĺňajú podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré im boli odňaté bez náhrady postupom podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 81/1949 Sb.n. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov v znení neskorších predpisov;

6.2 oprávneným osobám sa dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia navráti vlastníctvo k pozemkom v katastrálnom území, zapísaným pôvodne na pozemkovoknižnej vložke č. 575, neskôr odpísaným na základe č. d. 1369 z 29. novembra 1950 do pozemkovoknižnej vložky č. 683, ktoré prešli do vlastníctva [REDAKOVANÉ] z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 503/2003 Z. z., a to podľa stavu prechodu, ktorý je presne popísaný, čo sa týka pozemkovoknižnej vložky, ako aj predmetných parciel mpč a druhu pozemku a výmery, ktoré vo výroku špecifikoval podľa stavu v čase prechodu vlastníctva a súčasne podľa stavu ku dňu účinnosti reštitučného zákona, t. j. k 1. januáru 2004. V tejto časti súčasne odporca uvádza, že kúpne zmluvy uzatvorené medzi právnym nástupcom [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] „v likvidácii“ v konkurze a tretími osobami, predmetom ktorých boli pozemky, ku ktorým si oprávnené osoby uplatnili reštitučné nároky, sú neplatné;

6.3 Správa katastra Humenné na základe právoplatného rozhodnutia č. 2011/00043-35-OJ z 26. septembra 2011 zapíše pozemky uvedené v bode 6.2 tohto uznesenia do listu vlastníctva tak, ako to správny orgán špecifikoval v tomto bode.

7. Sťažovateľka ako navrhovateľka v 3. rade podala v zákonom stanovenej lehote proti uvedenému rozhodnutiu návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu krajskému súdu. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 Sp 19/2011-534 z 3. júla 2013 rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

8. Na základe odvolania sťažovateľky a správcu konkurznej podstaty úpadcu (žalobca v 2. rade) najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

9. Proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sdo 5/2017 z 13. decembra 2017 konanie o dovolaní zastavil s odôvodnením, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom, a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať.

10. Počas dovolacieho konania podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na spravodlivý proces. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 124/2017-19 z 21. februára 2018 jej sťažnosť odmietol pre neprípustnosť. V uvedenom rozhodnutí ústavný súd uviedol, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu najvyššieho súdu.

11. Podstatou sťažnosti sťažovateľky sú jej námietky, že správny orgán, ako aj správny súd prehliadli právne významnú skutočnosť, ktorá má podľa nej zásadný význam pre posúdenie celej veci, a to rozhodnutie okresného súdu č. k. 10 C 175/2009-174 z 28. septembra 2010. Najvyšší súd v odvolacom konaní síce túto námietku sťažovateľky posudzoval, ale spôsob, ako sa s touto skutočnosťou vysporiadal, nepovažuje sťažovateľka za postačujúci. V sťažnosti sa k tomu vyjadruje:

„Sťažovateľ k dnešnému dňu nevie, prečo Rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn. 10C/175/2009-174,8309213855 zo dňa 28. septembra 2010 právoplatný dňa 19.10.2010

nemal v napádanom súdnom konaní žiaden právny význam a čo vlastne pre sťažovateľa tento rozsudok znamená, keď podľa odvolacieho súdu je nepodstatný.

Na túto základnú a právne významnú otázku nedostal odpoveď, ktorá by ju spôsobom zodpovedajúcim ústavným princípom a plnohodnotne zodpovedala. Odôvodnenie Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžr/25/2014 zo dňa 28.01.2016 v postavení súdu odvolacieho zákonné kritéria na odôvodnenie rozsudku nespĺňa.

Rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn. 10C/175/2009-174, 8309213855 je ako titul nadobudnutia vlastníctva sťažovateľa riadne zapísaný na [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ], okres Humenné pod Z 1762/10-148/2010.

Najvyšší súd ako odvolací súd ale rozsudok Okresného súdu nehodnotil ako titul nadobudnutia, hodnotil právne neúčinnú kúpnu zmluvu.

Občiansky zákonník v § 132 rozoznáva tituly nadobudnutia vlastníctva. Rozhodnutie štátneho orgánu a zmluva ako nadobúdacie tituly vlastníctva vecí sú odlišné právne tituly.

Najvyšší súd ako súd odvolací ale rozsudok Okresného súdu nehodnotil ako titul nadobudnutia, hodnotil právne neúčinnú kúpnu zmluvu. Nadobúdacím titulom vlastníctva nehnuteľností sťažovateľa nie je žiadna zmluva.

Ak sa nehnuteľnosť nadobúda zmluvou, podľa § 47 ods.1 Občianskeho zákonníka táto zmluva je účinná rozhodnutím príslušného orgánu. Ak sa tak nestane, zmluva nie je účinná. Žiadna kúpna zmluva s účinkami podľa § 47 ods.2 Občianskeho zákonníka a § 28 katastrálneho zákona neexistuje.

Za situácie skutkovej i právnej vyššie popísanej, s dôrazom na existenciu právoplatného rozsudku súdu o určení vlastníckeho práva sťažovateľa k nehnuteľnostiam, je hodnotenie platnosti či neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorá nie je nadobúdacím titulom vlastníctva, bez právneho významu.

V napádanom rozhodnutí odvolací súd sa nesprávne právne vysporiadal s titulmi nadobudnutia vlastníckeho práva - t.j. kúpnu zmluvou a rozsudkom súdu, rozdielmi medzi nimi, ich právnymi účinkami a záväznosťou, inak by k vyššie citovanému záveru nemohol prísť. Odvolací súd obišiel § 159 ods.2 O.s.p. nezaoberal sa ním, nevysvetlil, prečo ho na daný prípad neaplikoval, prečo samotný správny orgán nie je týmto rozsudkom viazaný. Takisto z rozsudku odvolacieho súdu nie je zjavné, prečo správny orgán nemal postupovať podľa ust. § 40 a § 29 Správneho poriadku, keď zo spisového materiálu Pozemkového

úradu Humenné je pritom nesporné, že tento o Rozsudku Okresného súdu Humenné sp.zn. 10C/175/2009-174, 8309213855 vedel, bol mu doručený. Podstatné je, že samotný správny orgán je týmto rozsudkom viazaný, čo vyplýva z § 159 ods.2 O.s.p., za účinnosti ktorého bol vydaný, aj z § 40 zákona č. 71/1967 Zb. Odvolací súd sa týmto nezapodieval vôbec.

Sťažovateľ mal za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, keď odvolací súd sa správne nevysporiadal s existujúcim právnym a skutkovým stavom, jeho argumentácia je nepostačujúca, právne neprijateľná, jeho úsudok arbitrárny a nespoľahlivý, čím rozhodnutie odvolacieho súdu je zaťažené o.i. aj vadou inej závažnej povahy s následkom vecnej nesprávnosti rozhodnutia vo veci a k odklonu, resp. priamemu porušeniu princípu právnej istoty, čo je v rozpore s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Odvolací súd porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces a práva konať pred súdom, spoliehajúc sa na to, že mimoriadny opravný prostriedok nie je možný a jeho rozsudok tak nepodlieha ďalšiemu prieskumu. “

Sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 6 Sp 16/2012 z 2. februára 2012, v ktorom rozhodoval o identickej veci a „jasne vyslovil viazanosť nielen súdu v samotnom konaní, ale aj Pozemkového úradu Humenné Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. k. 10C 175/2009-174, 309213855, v súlade s ust. § 159 ods. 2 O s p. a § 40 Správneho poriadku. “.

Obsahom princípu právneho štátu je podľa sťažovateľky „vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, k čomu sa ústavný súd vyjadroval vo svojich početných rozhodnutiach. “.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a po prejednaní veci vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa AB AUTO, spol. s r.o. so sídlom Starinská ul., 066 01 Humenné na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces garantovaného článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžr/25/2014 zo dňa 28. januára 2016 bolo porušené

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžr/25/2014 zo dňa 28. januára 2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 390,50€ na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Henriety Danišovej do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“*

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo

upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010)

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

21. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 124/2017-19 z 21. februára 2018, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky pre neprípustnosť, keďže nebolo dôvodné, aby sťažovateľka v prípade podania dovolania podala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je

prípustné, nemožno odmietnuť pre jej oneskorenosť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu.

22. Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietaný stav zásahu do základných práv alebo slobôd napraviť. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 180/2010).

23. Vzhľadom na dátum podania sťažnosti sťažovateľkou (4. apríla 2018), ústavný súd v súlade s jeho doterajšou judikatúrou (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010) konštatuje, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní je považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04 alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

23.1 Dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho v správnom konaní (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti musel ústavný súd vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol ako neprípustný, mal namietat' vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie (čo však neurobil). Aj keby za splnenia uvedenej podmienky došlo

k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať súčasne rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012), t. j. nemohol by sťažnosť odmietnuť ako oneskorene podanú (II. ÚS 505/2014).

24. Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti namieta len porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „*Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžr/25/2014 zo dňa 28. januára 2016*“ (sťažovateľke doručeným 22. apríla 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. decembra 2016), a nie aj postupom, resp. uznesením dovolacieho súdu sp. zn. 1 Sdo 5/2017 z 13. decembra 2017, sťažovateľke doručeným 6. februára 2018. Za uvedených okolností ústavný súd posudzoval, či možno na vec sťažovateľky aplikovať jeho už uvedenú (body 23. a 23.1 tohto odôvodnenia) judikatúru vo vzťahu k zachovaniu lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zhode s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Zvolský a Zvolská verzus Česká republika) a keďže sťažovateľka svojou sťažnosťou súčasne s postupom (rozhodnutím) najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v napadnutom konaní nenapadla aj postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 5/2017, resp. jeho uznesenie z 13. decembra 2017, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľná už uvedená judikatúra, a preto nemožno preskúmať sťažnosťou napadnutý samotný rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu uplynutia zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

25. Z už uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2018